

opusdei.org

Missatge per a la JMJ de Lisboa 2023

Missatge del Papa Francesc per a la 37a Jornada Mundial de la Joventut, que se celebrarà a Lisboa de l'1 al 6 d'agost de 2023.

25/07/2023

**MISSATGE DEL SANT PARE
FRANCESC PER A LA XXXVII
JORNADA MUNDIAL DE LA
JOVENTUT 2022-2023**

**«Maria s'aixecà i se n'anà de
pressa» (Lc 1, 39)**

Benvolguts joves,

El tema de la JMJ de Panamà fou: «Heus aquí l'esclava del Senyor: faci's en mi segons la vostra paraula» (*Lc 1, 38*). Després d'aquest esdeveniment, reprenem el camí cap a un nou destí —Lisboa 2023—, deixant que ressoni en els nostres cors la urgent invitació de Déu a alçar-nos. El 2020 vam meditar la paraula de Jesús: «Jove, a tu t'ho mano, aixeca't!» (*Lc 7, 14*). L'any passat ens inspiràrem en la figura de l'apòstol sant Pau, a qui el Senyor Ressuscitat li digué: «Aixeca't! Et faig testimoni de les coses que has vist» (cf. *Ac 26,16*). En el tram que ens queda abans d'arribar a Lisboa, caminarem junt a la Verge de Natzaret que, immediatament després de l'anunciació, «es llevà i se n'anà de pressa» (*Lc 1, 39*) per anar a ajudar la seva cosina Elisabet. El verb comú als tres temes és aixecar-se, una expressió que —és bo recordar— adquireix també el

significat de "ressorgir", "despertar a la vida".

En aquests darrers temps, que han estat tan difícils, quan la humanitat, provada ja pel trauma de la pandèmia, es veu esquinçada pel drama de la guerra, Maria reobre per a tothom i especialment per a vosaltres, que sou joves com ella, el camí de la proximitat i de la trobada. Espero, i crec fermament, que l'experiència que molts de vosaltres viureu a Lisboa a l'agost de 2023 representarà un nou inici per vosaltres, joves, i —amb vosaltres— per a tota la humanitat.

Maria s'aixecà

Maria, després de l'anunciació, hagués pogut concentrar-se en ella, en les preocupacions i temors deguts a la seva nova condició. Però no; ella confià plenament en Déu. Pensava més aviat en Elisabet. S'aixecà i sortí a la llum del sol, on hi ha vida i

moviment. Tot i que el impactant anunci de l'àngel hagi provocat un "terratrèmol" en els seus plans, la jove no es deixà paralitzar, perquè Jesús era amb ella, el poder de la resurrecció. Dins d'ella ja hi era l'Anyell immolat, però sempre viu. S'aixecà i es posà en marxa, perquè estava segura que els plans de Déu eren el millor projecte possible per a la seva vida. Maria esdevingué temple de Déu, imatge de l'Església en camí, l'Església que surt i es posa al servei, l'Església portadora de la Bona Notícia.

Experimentar la presència de Crist ressuscitat en la pròpia vida, trobar-lo "viu", és la més gran alegria espiritual, una explosió de llum que no pot deixar a ningú "quiet". Ens posa en moviment immediatament i ens impulsa a portar aquesta notícia a d'altres, a donar testimoniatge de l'alegria d'aquesta trobada. És el que animà la pressa dels primers

deixebles els dies següents a la resurrecció: «Les dones, atemorides però plenes d'alegria, s'allunyaren ràpidament del sepulcre i anaren a donar la notícia als deixebles» (*Mt* 28, 8).

Els relats de la resurrecció utilitzen sovint dos verbs: despertar i aixecar-se. Amb ells, el Senyor ens insta a sortir a la llum, a deixar-nos portar per Ell a traspassar el llindar de les nostres portes tancades. «És una imatge significativa per a l'Església. També nosaltres, com deixebles del Senyor i com comunitat cristiana, estem cridats a aixecar-nos ràpidament per entrar en el dinamisme de la resurrecció i deixar-nos guiar pel Senyor en els camins que Ell vol mostrar-nos» (*Homilia en la solemnitat de sant Pere i sant Pau*, 29 de juny de 2022).

La Mare del Senyor és model dels joves en moviment, no immòbils

enfront el mirall contemplant la seva pròpia imatge o "atrapats" a les xarxes. Ella estava totalment orientada cap a l'exterior. És la dona pasqual, en permanent estat d'èxode, de sortida d'ella vers el gran Altre que és Déu i vers els altres, els germans i les germanes, especialment els més necessitats, com ho féu la seva cosina Elisabet.

...i se n'anà de pressa

Sant Ambròs de Milà, en el seu comentari a l'Evangelí de Lluc, escriu que Maria marxà cap a la muntanya perquè «plena de goig i de pressa [...] se sentia impulsada pel desig de complir un deure de pietat, anhelant prestar els seus serveis i pressurosa per la intensitat de la seva alegria. Plena ja totalment de Déu, on podia anar Maria amb pressa sinó cap a les altures? Efectivament, la gràcia de l'Esperit Sant ignora la lentitud». La pressa de Maria és, per tant, la

sol·licitud del servei, de l'anunci
joiós, de la resposta ràpida a la gràcia
de l'Esperit Sant.

Maria es deixà interpel·lar per la
necessitat de la seva cosina anciana.
No es feu enrere, no romangué
indiferent. Pensava més en els altres
que en ella. I això donà dinamisme i
entusiasme a la seva vida. Cada un
de vosaltres pot preguntar-se: Com
reaccio davant les necessitats que
veig al meu voltant? Penso
immediatament en una justificació
per desentendre'm, o m'interesso i
em poso a disposició? Per suposat,
vosaltres no podeu resoldre tots els
problemes del món. Però podeu
començar amb els més propers, amb
els problemes de la vostra pròpia
zona. A la Mare Teresa li digueren un
cop: "El que vostè fa és una gota a
l'oceà". I ella respongué: "Però si no
ho fes, l'oceà tindria una gota
menys".

Davant una necessitat concreta i urgent, cal actuar amb rapidesa. Quantes persones al món estan esperant la visita d'algú que els atengui! Quantes persones grans, quants malalts, presos, refugiats necessiten la nostra mirada compassiva, la nostra visita, un germà o una germana que trenqui les barreres de la indiferència!

Estimats joves, quines "presses" us mouen? Què us fa sentir l'impuls de moure-us, tant que no podeu quedar-vos quiets? Molts —afectats per realitats com la pandèmia, la guerra, la migració forçosa, la pobresa, la violència, les catàstrofes climàtiques — es pregunten: Per què em passa això a mi? Per què just a mi? Per què ara? Per això, la pregunta central de la nostra existència és: Per qui sóc jo? (cf. Exhort. apost. *Christus vivit*, 286).

La pressa de la jove de Natzaret és la d'aquells que han rebut dons

extraordinaris del Senyor i no poden deixar de compartir, de fer desbordar la immensa gràcia que han experimentat. És la pressa dels qui saben posar les necessitats dels altres per davant de les seves. Maria és un exemple de persona jove que no perd el temps buscant l'atenció o l'aprovació dels altres —com passa quan depenem dels "m'agrada" a les xarxes socials—, sinó que es mou per buscar la connexió més genuïna, la que sorgeix de la trobada, del compartir, de l'amor i del servei.

A partir de l'anunciació, des que per primer cop Maria visita la seva cosina, no deixa de creuar espais i temps per visitar els seus fills necessitats de la seva ajuda. El nostre caminar, si és habitat per Déu, ens porta directament al cor de cada un dels nostres germans i germanes. Quants testimonis ens arriben de persones "visitades" per Maria, Mare de Jesús i Mare nostra! A quants llocs

remots de la terra, al llarg dels segles
—amb aparicions o gràcies especials
— Maria ha visitat el seu poble!
Pràcticament no hi ha lloc en aquesta
terra que no hagi estat visitat per
ella. La Mare de Déu camina enmig
del seu poble, moguda per una
tendresa amorosa, i assumeix les
seves angoixes i vicissituds. I allà on
hi ha un santuari, una església, una
capella dedicada a ella, els seus fills
hi acudeixen en gran nombre.
Quantes expressions de pietat
popular! Els pelegrinatges, les festes,
les súpliques, l'acollida d'imatges a
les llars i tantes altres són exemples
concrets de la relació viva entre la
Mare del Senyor i el seu poble, que es
visiten mútuament.

La pressa "bona" sempre ens empeny cap a dalt i cap als altres

La pressa bona sempre ens empeny
cap a dalt i cap als altres. També
existeix una pressa que no és bona,

com per exemple la que ens porta a viure superficialment, a prendre-s'ho tot a la lleugera, sense compromís ni atenció, sense participar realment en les coses que fem; la pressa de quan vivim, estudiem, treballem, sortim amb els altres sense posar-hi el cap i, molt menys, el cor. Pot passar en les relacions interpersonals: a la família, quan no escoltem realment els altres ni els dediquem temps; en les amistats, quan esperem que un amic ens entretingui i satisfaci les nostres necessitats, però l'evitem immediatament i acudim a un altre si veiem que està en crisi i ens necessita; i fins i tot en les relacions afectives, entre promesos, pocs tenen la paciència de conèixer-se i entendre's a fons. Podem tenir aquesta mateixa actitud a l'escola, en el treball i en altres àmbits de la vida quotidiana. Doncs bé, totes aquestes coses viscudes amb presses és poc probable que donin fruit. Hi ha el risc que romanguin estèrils. Ho

llegim al llibre dels Proverbis: «Els projectes de l'home laboriós són pur guany, el que es precipita —la mala pressa— acaba en la indigència» (21,5).

Quan Maria arribà finalment a casa de Zacaries i Elisabet es produí una trobada meravellosa. Elisabet havia experimentat una intervenció prodigiosa de Déu sobre ella, que li havia donat un fill a la vellesa. Hauria tingut prou raons per parlar primer d'ella, però no n'estava plena, sinó abocada a acollir la seva jove cosina i al fruit del seu ventre. Quan escoltà la salutació, Elisabet s'omplí de l'Esperit Sant. Aquestes sorpreses i irrupcions de l'Esperit venen quan experimentem l'hospitalitat veritable, quan posem en el centre l'hoste, i no a nosaltres. Això també ho veiem en la història de Zaqueu. A Lluç 19, 5-6 llegim: «En arribar a aquell lloc [on estava Zaqueu], Jesús mirà enlaire i le digué: "Zaqueu,

baixa ràpid, perquè avui he d'allotjar-me a casa teva". Zaqueu baixà ràpidament i el rebé amb alegria».

A molts de nosaltres ens ha passat que, inesperadament, Jesús ha sortit a trobar-nos: per primer cop, experimentem en Ell una proximitat, un respecte, una absència de prejudicis i condemnes, una mirada de misericòrdia que mai no havíem trobat en els altres. No només això, també sentim que a Jesús no li bastava amb mirar-nos des de lluny, sinó que volia estar amb nosaltres, volia compartir la seva vida amb nosaltres. L'alegria d'aquesta experiència despertà en nosaltres una pressa per acollir-lo, una urgència per estar amb Ell i conèixer-lo millor. Elisabet i Zacaries acolliren Maria i Jesús. Aprenem d'aquests dos ancians el significat de l'hospitalitat! Pregunten als pares i avis, i també als membres grans de

les comunitats, què vol dir ser hospitalaris amb Déu i amb els altres. Us farà bé escoltar l'experiència dels que us han precedit.

Estimats joves, és hora de tornar a emprendre sense demora el camí de les trobades concretes, d'una veritable acollida dels que són diferents a nosaltres, com passà entre la jove Maria i l'anciana Elisabet. Només així superarem les distàncies —entre generacions, entre classes socials, entre ètnies i categories de tot tipus— i fins i tot les guerres. Els joves són sempre l'esperança d'una nova unitat per a la humanitat fragmentada i dividida. Però només si tenen memòria, si escolten els drames i els somnis dels grans. «No és casual que la guerra hagi tornat a Europa en el moment en què la generació que la visqué al segle passat està desapareixent»
(Missatge per a la II Jornada Mundial

dels avis i dels grans). Cal una aliança entre joves i ancians, per no oblidar les lliçons de la història, per superar les polaritzacions i els extremismes d'aquest temps.

Escrivint als efesis, sant Pau anuncià: «Ara, en Crist Jesús, vosaltres, els que abans éreu lluny, heu estat apropats per la sang de Crist. Perquè Crist és la nostra pau; ell ha unit els dos pobles en un de sol, enderrocant el mur d'enemistat que els separava, per mitjà de la seva pròpia carn» (2,13-14). Jesús és la resposta de Déu als reptes de la humanitat en cada època. I aquesta resposta, Maria la portava dins quan fou a trobar-se amb Elisabet. El major regal de Maria a la seva parenta anciana fou portar-li Jesús. Certament, l'ajuda concreta també és inestimable. Però res més podria haver omplert la casa de Zacaries d'una alegria i un significat tan grans com la presència de Jesús en el si de la Verge, que

havia esdevingut el sagrari del Déu viu. En aquella regió muntanyosa, Jesús, només amb la seva presència, sense dir una paraula, pronuncià el seu primer "sermó de la muntanya": proclamà en silenci la benedicció dels petits i els humils que es confien a la misericòrdia de Déu.

El meu missatge per a vosaltres, joves, el gran missatge del que és portadora l'Església, és Jesús! Sí, Ell mateix, el seu amor infinit per cada un de nosaltres, la seva salvació i la nova vida que ens ha donat. I Maria és el model de com acollir aquest immens do a les nostres vides i comunicar-lo als altres, fent-nos alhora portadors del Crist, portadors del seu amor compassiu, del seu servei generós a la humanitat que pateix.

Tots junts a Lisboa!

Maria era una jove com molts de vosaltres. Era una de nosaltres. El

bisbe Tonino Bello escrigué d'ella: «Santa Maria, [...] bé sabem que vas ser destinada a singladures en alta mar, però si t'obliguem a navegar a vela propera a la costa, no és perquè vulguem reduir-te als nivells del nostre petit cabotatge. És perquè, veient-te tan propera de les platges del nostre desànim, ens pot salvar la consciència que també nosaltres hem estat cridats a aventurar-nos, com tu, pels oceans de la llibertat» (*María, mujer de nuestros días*, Paulines, Madrid 1996, 11).

Des de Portugal, com he recordat en el primer Missatge d'aquesta trilogia, als segles XV i XVI, nombrosos joves —molts d'ells missioners— partiren cap a terres desconegudes, per compartir també la seva experiència de Jesús amb altres pobles i nacions (cf. *Missatge de la JMJ 2020*). I a aquesta terra, a principis del segle XX, Maria volgué fer una visita especial, quan des de Fàtima llançà a

totes les generacions el poderós i admirable missatge de l'amor de Déu que crida a la conversió, a la veritable llibertat. A cada un i cada una de vosaltres us renovo la meva calorosa invitació a participar en el gran pelegrinatge intercontinental de joves que culminarà en la JMJ de Lisboa a l'agost de 2023; i us recordo que el proper 20 de novembre, solemnitat de Crist Rei, celebrarem la Jornada Mundial de la Joventut a les Esglésies particulars de tot el món. Respecte d'això, el recent document del Dicasteri per als Laics, la Família i la Vida —Orientacions pastorals per a la celebració de la Jornada Mundial de la Joventut a les Esglésies particulars— pot ser de gran ajuda per a totes les persones que treballen en la pastoral juvenil.

Estimats joves, somio que a la JMJ torneu a experimentar l'alegria de la trobada amb Déu i amb els germans i les germanes. Després de llargs

períodes de distància i aïllament, a Lisboa —amb l'ajuda de Déu— redescobrirem junts l'alegria de l'abraçada fraternal entre els pobles i entre les generacions, l'abraçada de la reconciliació i la pau, l'abraçada d'una nova fraternitat missionera! Que l'Esperit Sant encengui en els vostres cors el desig d'aixecar-vos i l'alegria de caminar tots junts, en estil sinodal, abandonant les falses fronteres. El moment d'aixecar-se és ara! Alcem-nos sense demora! I, com Maria, portem Jesús dins nostre per a comunicar-lo a tots. En aquest bell moment de les vostres vides, seguiu endavant, no posposeu allò que l'Esperit pot fer en vosaltres. De tot cor beneeixo els vostres somnis i les vostres passes.

Roma, Sant Joan del Laterà, 15 d'agost de 2022, solemnitat de l'Assumpció de la Benaurada Verge Maria.

Francesc

---

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/missatge-per-
a-la-jmj-de-lisboa-2023/](https://opusdei.org/ca-ad/article/missatge-per-a-la-jmj-de-lisboa-2023/) (05/04/2025)